

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. D.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. ČTÚ-7 039/2023-603, o návrhu žalobce na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 12/2024 Krajskému soudu v Ostravě z důvodu vhodnosti,

t a k t o :

Návrh **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023 uložil žalobci pokutu ve výši 5000 Kč za přestupek podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2021 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozklad, o němž žalovaný rozhodl dne 3. 7. 2023 pod č. j. ČTÚ-7 039/2023-603 tak, že částečně změnil a ve zbytku potvrdil dané rozhodnutí. Podle žalovaného se žalobce dopustil celkem 6 zlomyslných volání na linku tísňového volání 158 (nikoliv 7, jak dovodil správní orgán I. stupně), žalovaný zároveň snížil uloženou pokutu na 4 000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který usnesením ze dne 11. 1. 2024, č. j. 25 A 50/2023 - 43, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Krajský soud konstatoval, že správním orgánem, jenž v dané věci rozhodl v I. stupni, je Český telekomunikační úřad jako celek, se sídlem v Praze. Soudem místně příslušným k vyřízení této žaloby je proto dle § 7 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) městský soud. Lokalizace regionálního odboru nemá na určení místní příslušnosti soudu vliv. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 22. 1. 2024. Městský soud vede o věci postoupené krajským soudem řízení pod sp. zn. 5 A 12/2024.

[2] Žalobce podáním ze dne 18. 4. 2024 požádal o „vrácení věci“ krajskému soudu. Poukázal na čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a na zásadu „rovnosti zbraní“, podle níž by každé procesní straně měla být dána přiměřená možnost přednést svou

záležitost za podmínek, které ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana. Dále uvedl, že je invalidní důchodce s omezenou schopností pohybu, že ve věci přichází v úvahu předvolání svědků, příslušníků Policie ČR z Opavy a že příslušným soudem k rozhodnutí o žalobě je s ohledem na sídlo správního orgánu I. stupně krajský soud. Městský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že se nejspíše jedná o návrh na delegaci vhodnou dle § 9 odst. 2 s. ř. s.

[3] Žalovaný se k návrhu nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil podání žalobce ze dne 18. 4. 2024 (shodně jako městský soud) podle jeho obsahu jako návrh na přikázání věci z důvodu vhodnosti. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost či hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné (tzv. delegace vhodná). Tento institut představuje průlom do ústavního principu zákonného soudce, neboť nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

[5] Delegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce. Lze k ní přistoupit pouze v ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003-26, č. 305/2004 Sb. NSS). Tento závěr má také oporu v rozhodovací praxi Ústavního soudu (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 1996, sp. zn. IV. ÚS 222/96, a ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 938/10). Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že případná delegace příslušnosti jinému soudu je výjimkou z pravidla, kterou je třeba vykládat restriktivně.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda jsou podmínky pro delegaci vhodnou v této věci splněny. Dospěl přitom k závěru, že nikoli.

[7] Žalobce předně poukázal na zásadu „*rovnosti zbraní*“, k níž uvedl, že by každé procesní straně měla být dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, které ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana. K tomuto argumentu žalobce Nejvyšší správní soud uvádí, že vzdálenost soudu od místa bydliště či sídla účastníka řízení nemůže být sama o sobě důvodem pro prolomení výše zmíněné zásady zákonného soudu a soudce. Obzvláště ne ve správním soudnictví, neboť správní soudy nejsou až na výjimky nalézacími soudy. Dokazování se zásadně provádí ve správním řízení, a byť je správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (viz § 77 odst. 2 s. ř. s.), takové dokazování má spíše podpůrný charakter a správní soud by jím neměl zcela nahrazovat činnost správního orgánu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dále platí, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

pokračování

[8] V posuzované věci žalobce nepožádal městský soud o nařízení jednání, a to ani v reakci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v podané žalobě zároveň nenavrhl provedení žádných dalších důkazů nad rámec toho, co je již obsaženo ve správním spise. Nejvyšší správní soud proto považuje za bezvýznamné tvrzení žalobce (navíc ničím nepodložené), že je invalidní důchodce s omezenou schopností pohybu a že ve věci přichází v úvahu předvolání svědků, příslušníků Policie ČR z Opavy.

[9] K námitce žalobce, že příslušným soudem k rozhodnutí o žalobě je s ohledem na sídlo správního orgánu I. stupně krajský soud, Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší se v nynějším řízení vyjadřovat. Otázkou, který soud je dle zákona soudem místně příslušným k vyřízení této žaloby, se zabýval krajský soud v usnesení ze dne 11. 1. 2024. Žalobce měl možnost v zákonem stanovené lhůtě podat proti tomuto usnesení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, což neučinil. Nemůže se tak dodatečně domáhat přezkumu dané otázky v řízení, které k tomu není určené.

[10] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů konstatuje, že argumenty žalobce nejsou natolik relevantní, aby odůvodnily vhodnost přikázání věci jinému soudu. Tento procesní institut má být aplikován jen ve výjimečných případech, v nyní posuzované věci se o takový výjimečný případ nejedná.

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podmínky ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. nebyly v projednávané věci naplněny a návrh na přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě zamítl. Žalobu podanou žalobcem proti shora označenému rozhodnutí žalovaného tedy projedná a rozhodne Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu